

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Про автора та його книгу

Микола Михайлович Яненко народився 7 жовтня 1941 року в м. Попільні Житомирської області.

Як випускник Одеського морехідного училища рибної промисловості, працював на риболовецьких траулерах Далекого Сходу та Півночі. Побачене й пережите стало основною темою літературної творчості.

Шлях у літературу розпочався в 1975 році публікацією оповідання “Діти з океанського берега”. Друкувався в багатьох газетах і журналах, колективних збірниках, у видавництві “Веселка”.

Лауреат літературних премій імені Миколи Трублаїні та імені Лесі Українки.

Завдяки пропонованій збірці оповідань ви, юні читачі, відчуєте солоний подих моря і ніжні пахощі океанських квітів (“Цвітуть в океані квіти”), разом з екіпажем риболовецького траулера пропливете морськими просторами Арктики й Антарктиди, побуваєте на екваторі, дізнаєтесь про незвичайні зустрічі рибалок з морськими звірами (“Сонячної ночі”, “Несподіваний гість”, “Випадковий пасажир”, “Мандрівник із країни Китанії”) та багато інших не менш цікавих історій.

*Грина Чорненька,
редактор видавництва
“Навчальна книга — Богдан”*

СОНЯЧНОЇ НОЧІ

Ця пригода сталася однієї літньої ночі в Північному морі. Але це була ніч не така, як у нас, в Україні. В ті далекі холодні краї вже прийшов довгожданий полярний день, і сонце цілодобово висіло над обрієм. Щоправда, вночі воно палахкотіло лише на північній частині неба.

До нового місця промислу наш морозильно-риболовецький траулер плів серед безлічі крижин, великих і малих, що лавинами йшли з Арктики й розтавали в теплих водах могутньої морської течії Гольфстрім. Траплялися на шляху шпильсті льодові брили. Зіткнення з ними дуже небезпечні. Капітан і на хвилину не полишав штурманської рубки.

Раптом по судновій трансляції донісся його хрипливатий від безсоння і втоми голос:

— До уваги членів екіпажу...

Слід сказати, що на цивільних суднах трансляцією вночі користуються лише у виняткових випадках: адже вся команда, крім вахти, відпочиває.

Що сталося?

Сну як не було.

Капітан після коротенької паузи оповістив:

— По курсу траулера — кити. Охочі побачити їх можуть піднятися до лівого борту верхньої палуби.

Моряків наче повимітало з кают. Одягалися вони вже на ходу.

Дві чорні спини китів лежали попереду нерухожими острівцями. До них було метрів п'ятдесят. Щосекунди ця відстань скорочувалась, проте володарі океанських просторів не збиралися давати дорогу, й траулер змінив курс. Коли ми порівнялися з китами, спина одного з них щезла під водою. Раптом, ніби ракета з підводного човна, велетенський кит злетів угору. На якусь мить застиг у повітрі, ледь відкрив пащу і незлобливо фиркнув.

Потім напрочуд легко розвернув у повітрі своє стотонне тіло і головою пірнув у воду. І найцікавіше те, що занурювався він сповільнено, м'яко. А на місці падіння гіганта лише злегка коливалися хвилячки.

Моряки ще не встигли отямитись, як за хвилину кит знову зринув у повітря, дивуючи людей своєю спритністю і силою. Спи́на другого кита весь час була на поверхні, а з голови зрідка вилітали водограї води.

Напружену тишу на траулері порушив старий рибалка:

— Скільки років рибалю, бувало, стрічався і з китами, а таке диво бачу вперше.

Ніхто не заперечив. Всі були приголомшені видовищем.

Наш траулер ішов своїм курсом. Віддаль між нами і китами збільшувалась.

А над морем ще довго було видно тіло морського велетня.

